

III. INFORMATIEVERSTREKKING

1. Ondernemingen behoren te waarborgen dat tijdige en accurate informatie over alle relevante aspecten van hun activiteiten, structuur, financiële situatie, resultaten, eigendom en toezicht openbaar wordt gemaakt. Deze informatie behoort voor de onderneming in zijn geheel te worden verstrekt alsmede, indien van toepassing, uitgesplitst naar activiteitssector en geografisch gebied. Het informatiebeleid van de onderneming moet zijn afgestemd op de aard, omvang en vestigingsplaats van de onderneming, waarbij rekening wordt gehouden met kosten, vertrouwelijkheid van bedrijfsgegevens en andere overwegingen betreffende de concurrentiepositie.
2. De informatieverstrekking door bedrijven dient zich uit te strekken, maar hoeft niet beperkt te blijven tot relevante informatie over:
 - a) de financiële resultaten en de bedrijfsresultaten van de onderneming;
 - b) de ondernemingsdoelstellingen;
 - c) de belangrijkste aandeelhouders en de verdeling van het stemrecht, inclusief de structuur van een ondernemingsgroep en interne groepsrelaties, evenals toezicht bevorderende mechanismen;
 - d) het bezoldigingsbeleid voor de leden van de raad van bestuur en de voornaamste bestuurders en informatie over deze leden, waaronder kwalificaties, selectieproces, andere bestuursfuncties in het bedrijfsleven en of elk lid door de raad als onafhankelijk wordt beschouwd;
 - e) transacties met derden;
 - f) belangrijke, voorzienbare risicofactoren;
 - g) kwesties die de werknemers of andere belanghebbenden betreffen;
 - h) bestuursstructuur en -beleid van de onderneming, en in het bijzonder, de inhoud van een corporate governance code of beleid dienaangaande en het implementatieproces daarvan.
3. Ondernemingen worden aangemoedigd aanvullende informatie te verstrekken die zou kunnen bestaan uit:
 - a) Openbare verklaringen omtrent hun waarden of gedragscodes die voor publieke openbaarmaking bedoeld zijn waaronder, afhankelijk van hun relevantie voor de activiteiten van ondernemingen, informatie over het beleid van de onderneming met betrekking tot zaken die aan de orde komen in de Richtlijnen;
 - b) Beleid en andere gedragscodes die de onderneming onderschrijft, de datum van onderschrijving en de landen en onderdelen waar zulke verklaring op van toepassing zijn;
 - c) De resultaten in relatie tot deze verklaringen en codes;
 - d) Informatie over interne audits, risicobeheer en systemen voor naleving van juridische bepalingen;
 - e) Informatie over de relatie met werknemers en andere belanghebbenden.
4. Ondernemingen behoren hoge kwaliteitsnormen te hanteren voor hun boekhouding, en voor zowel financiële als niet-financiële informatieverstrekking, waaronder rapportering op milieugebied of sociaal gebied voor zover die bestaan. De normen of het beleid die ten grondslag liggen aan de samenstelling en publicatie van financiële en niet-financiële informatie, dienen te worden vermeld. Jaarlijks dient een accountantsonderzoek uitgevoerd te worden door een onafhankelijke, competente en gekwalificeerde accountant zodat de raad van bestuur en de aandeelhouders van externe en objectieve verzekering voorzien kunnen worden dat de financiële verklaringen de financiële positie en prestaties van de onderneming op alle materiële aspecten eerlijk weergeven.

Toelichting op Informatieverstrekking

- Dit hoofdstuk heeft tot doel een beter inzicht in de activiteiten van multinationale ondernemingen te bevorderen. Duidelijke en volledige informatie over de onderneming is belangrijk voor een groot aantal categorieën gebruikers, van aandeelhouders en de financiële

wereld tot en met andere groepen zoals werknemers, plaatselijke gemeenschappen, speciale belangengroepen, de overheid en de samenleving als geheel. Om het algemene inzicht in ondernemingen en hun interactie met samenleving en milieu te vergroten, moeten ondernemingen openheid betrachten in hun bedrijfsvoering en tegemoet komen aan de steeds verdergaande vraag om informatie vanuit de samenleving.

- De informatie die in dit hoofdstuk aan bod komt, behandelt de informatievoorziening op twee gebieden. Het eerste pakket aanbevelingen omvat de punten die ook in de OESO-Principes inzake corporate governance worden behandeld. De annotaties bij de Principes bevatten verdere richtlijnen omtrent de vereiste informatievoorziening en de aanbevelingen in de *Richtlijnen* moeten in samenhang hiermee worden geïnterpreteerd. Het eerste pakket aanbevelingen kan aangevuld worden door een tweede pakket aanbevelingen voor de informatievoorziening waartoe ondernemingen aangemoedigd worden deze te volgen. De aanbevelingen voor informatievoorziening concentreren zich voornamelijk op beursgenoteerde ondernemingen. De principes inzake corporate governance zijn vooral gericht op beursgenoteerde ondernemingen. Voor zover toepasselijk, met inachtneming van activiteit omvang en plaats van de onderneming, kunnen ze ook een nuttig hulpmiddel zijn om de bestuurspraktijken bij niet-beursgenoteerde ondernemingen, zoals besloten vennootschappen of overheidsbedrijven, te verbeteren.
- De aanbevelingen inzake de informatievoorziening worden niet geacht ondernemingen met een onredelijke hoeveelheid administratief werk of hoge kosten op te zadelen. Ook wordt niet van ondernemingen verwacht dat zij gegevens openbaar maken die hun concurrentiepositie in gevaar kunnen brengen, tenzij bekendmaking noodzakelijk is om een gefundeerde investeringsbeslissing mogelijk te maken en misleiding van de investeerders te voorkomen. Om vast te stellen welke informatie minimaal openbaar gemaakt behoort te worden maken de *Richtlijnen* gebruik van het materialiteitsbegrip. Materiële informatie kan gedefinieerd worden als informatie waarvan de afwezigheid of verkeerde weergave economische besluiten door gebruikers van die informatie kan beïnvloeden.
- De *Richtlijnen* wijzen er over het algemeen ook op dat informatie voorbereid en openbaar gemaakt dient te worden in overeenstemming met hoge kwaliteitsnormen voor boekhouding en financiële en non-financiële informatievoorziening. Dit verbetert aanzienlijk het vermogen van investeerders om toezicht op een onderneming te houden doordat het zorgt voor een toegenomen betrouwbaarheid, voor de mate waarin jaarverslagen met elkaar vergeleken kan worden en voor verbeterd inzicht in de prestaties van de onderneming. De jaarlijkse, onafhankelijke controle van de boeken zoals aanbevolen door de *Richtlijnen* zou moeten bijdragen aan toegenomen naleving van wet- en regelgeving en controle daarop door de onderneming.
- Informatievoorziening is hier onderverdeeld in twee gebieden. Het eerste pakket aan aanbevelingen bepleiten een tijdige en nauwkeurige informatie over alle belangrijke zaken die de onderneming betreffen, met inbegrip van de financiële situatie, de resultaten, de eigendom en het bestuur van de onderneming. Ook worden ondernemingen geacht voldoende informatie te verstrekken over de beloning van de commissarissen en de belangrijkste bestuurders (individueel of gezamenlijk), zodat de investeerders de kosten en baten van beloningsplannen en de effecten van gratificatiesystemen, zoals optieregelingen, op de bedrijfsresultaten goed kunnen beoordelen. Transacties met derden en materieel voorzienbare risicofactoren vormen additionele relevante informatie die openbaar gemaakt dient te worden, evenals materiële kwesties met betrekking tot werknemers en andere belanghebbenden.
- Het tweede pakket aanbevelingen in de *Richtlijnen* betreft de informatie of communicatie op gebieden waarvoor de verslagleggingnormen nog in ontwikkeling zijn, zoals sociale, ecologische en risicorapportage. Die fase van ontwikkeling kenmerkt met name de verslagleggingnormen voor emissies van broeikasgassen, doordat de reikwijdte van het meten groeit zodat het directe en indirecte, huidige en toekomstige, bedrijfs- en productemissies dekt; biodiversiteit is een ander voorbeeld. Veel ondernemingen geven informatie over een breder pakket onderwerpen dan alleen de financiële resultaten en beschouwen dit als een

manier om hun engagement voor een maatschappelijk verantwoorde manier van ondernemen kracht bij te zetten. In sommige gevallen heeft deze tweede vorm van informatievoorziening – of communicatie met het publiek en andere partijen die rechtstreekse gevolgen van de activiteiten van de onderneming ondervinden – ook betrekking op entiteiten die niet worden genoemd in de financiële verslaggeving van de onderneming. Ze kan bijvoorbeeld ook de activiteiten van onderaannemers, leveranciers of joint venture partners bestrijken. Dit is vooral toepasselijk bij het toezien op de overdracht van activiteiten van partners die schadelijk zijn voor het milieu.

- Veel ondernemingen hebben maatregelen getroffen om beter aan de wetten en bepaalde gedragsnormen voor ondernemingen te voldoen en de transparantie van hun activiteiten te vergroten. Steeds meer ondernemingen ontwikkelen vrijwillige gedragscodes om uitdrukking te geven aan het belang dat zij hechten aan ethische waarden op gebieden als milieu, mensenrechten, arbeidsomstandigheden, consumentenbescherming en belasting. Er worden of er zijn gespecialiseerde managementsystemen (door)ontwikkeld om ondernemingen te helpen dit engagement waar te maken, zoals informatiesystemen, werkprocedures en opleidingsvoorzieningen. Ook werken ondernemingen met NGO's en intergouvernementele organisaties samen aan de ontwikkeling van rapportagecriteria die ondernemingen beter in staat moeten stellen te communiceren welk effect hun activiteiten op allerlei duurzaamheidsaspecten hebben (bijvoorbeeld het Global Reporting Initiative) hebben.
- Ondernemingen worden gestimuleerd de gepubliceerde informatie gemakkelijk en tegen lage kosten toegankelijk te maken, en hiervoor gebruik te maken van de informatietechnologie. De informatie die voor de gebruikers op de binnenlandse markt bestemd is, moet voor alle geïnteresseerden beschikbaar zijn. Ondernemingen kunnen speciale maatregelen treffen om de informatie beschikbaar te stellen aan gemeenschappen die geen toegang tot gedrukte media hebben (bijvoorbeeld armere gemeenschappen die rechtstreeks effect van de ondernemingsactiviteiten ondervinden).